Р Е Ш Е Н И Е
№ 4260

гр. София, 25.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 13.06.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски
ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова
Миглена Недева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Ст.Димитров, като разгледа дело номер **2597** по описа за **2014** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], представлявано от С. П., срещу Решение от 03.02.2014г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 3 състав, по НАХД № 17673/2013г. С решението съдът е потвърдил наказателно постановление /НП/ № Р-10-418 от 30.08.2013г., издадено от зам. председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Финансов надзор“, с което на ЗД [фирма] на основание чл. 319, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането (КЗ), във връзка с § 1, т. 37 от ДР на КЗ, е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 271, ал. 2 във връзка с ал. 1 от КЗ.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Счита наказателното постановление за нищожно, поради несъответствието му с акта за установяване на административно нарушение (АУАН). Излага съображения, че въпросът за повторност на нарушението е трябвало да бъде обсъден още с акта. Сочи, че е нарушено правото на защита на застрахователното дружество. На следващо място

излага довод за нарушение на чл. 34 от ЗАНН при посочване на датата на извършване на нарушението, поради което счита АУАН за незаконосъобразен. Инвокира основание за маловажност на извършеното нарушение по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Иска от съда да отмени решението и съответно наказателното постановление. Алтернативно моли за преквалифициране на санкцията на такава по чл. 319, ал. 1, т. 2 от КЗ.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. А.. Поддържа жалбата

Ответникът – Комисията за финансов надзор изразява становище за неоснователност на жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, V-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Правилно е установена фактическата обстановка по делото, като е прието, че по повод на подадена жалба от физическо лице е извършена проверка по документи на ЗД [фирма], при която било установено, че на 14.05.2012г. е предявена застрахователна претенция, ведно с представяне на необходимите документи за изплащане на застрахователно обезщетение. Във връзка с настъпило ПТП е бил увреден автомобила на лицето от водач, който притежава задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключена с ЗД [фирма]. По горната претенция застрахователят е следвало да се произнесе в срок най- късно до 14.08.2012г., съобразно разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от КЗ. Отказ за изплащане на застрахователната претенция е постановен едва на 20.12.2012г. със закъснение по-вече от 4 месеца. За констатираното нарушение бил съставен АУАН въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление. От правна страна съдът е приел, че при съставяне на АУАН и при издаването на НП не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Кредитирал е показанията на св. Й. (актосъставител) и св. при съставяне на акта М., като логични, последователни и безпротиворечиви. Въз основа на събраните доказателствени материали е формирал е извод, че допуснатото нарушение и неговото авторство се установяват и потвърждават по безспорен начин и е потвърдил наказателното постановление.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от Софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на материалния закон, които да обуславят отмяната му.

Съгласно чл. 271, ал. 1 от Кодекса за застраховането срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване

пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции, като съгласно ал. 2 в срока по ал. 1 лицето, пред което е предявена претенцията, трябва да определи и изплати размера на обезщетението, или даде мотивирано становище по предявените претенции, когато отказва плащане или когато основанието и размерът на вредите не са били напълно установени. Следователно, в чл. 271, ал. 1 от КЗ е предвиден максимален срок за окончателното уреждане на предявена пред застрахователното дружество претенция, който не може да надхвърля три месеца от нейното завеждане. Независимо от действията, които са били предприети било от застрахователното дружество, било от други държавни органи, преди да са изтекли три месеца от завеждане на претенцията, застрахователят, пред който същата е била предявена следва да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище, когато отказва плащане или когато размерът и основанието на вредите не са били установени. Видно от събраните доказателства по делото, правилно районният съд е установил, че ЗД [фирма] се е произнесъл с мотивиран отказ да изплати застрахователно обезщетение с писмо от 20.12.2012г., което е със закъснение от повече от 4 месеца след изтичане на законоустановения тримесечен срок.

Налице е и повторност по смисъла на §1, т. 37 от ДР на КЗ, тъй като нарушението е извършено на 15.08.2012 г., т.е. в рамките на едногодишен срок след влизане в сила на НП № Р-10-478/29.11.2010 г. – влязло в сила на 12.07.2012г. Съгласно цитирания текст, „Повторно нарушение" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Поради изложеното, законосъобразно и правилно е определянето на имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл. 319, ал. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, в размер на предвидения минимум за повторно нарушение. Обстоятелството, че нарушението е повторно не е част от състава на нарушението, както смята касатора, а е отегчаващо отговорността обстоятелство, за което се предвижда по-висока санкция. Ето защо липсата на описание в АУАН, че нарушението е повторно не води до незаконосъобразност на издаденото НП.

Съдът намира за неоснователни доводите, че не е спазен срока по чл. 34 от ЗАНН. Проверката от страна на КФН е завършила с постъпването на отговорите от застрахователя, съответно с писма от 21.12. 2012г. и 11.03.2013г. Считано от последната дата започва да тече тримесечния срок за съставяна на АУАН по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Същият е съставен в срок на 19.03.2013г. Едва след проверка по надлежния ред на сигнала, подаден с жалбата на С. Г. С. нарушителят може да се счита за открит. Необходимо е първо да се установи дали по подадената жалба изобщо има извършено нарушение и това е предпоставка за индивидуализиране на нарушителя.

Неоснователни са и доводите за наличието на маловажно нарушение. Установеното нарушение не е маловажно, то е типично за вида си и не разкрива по-ниска степен на опасност в сравнение с други нарушения от този вид. Ето защо в случая не са налице основания за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, V-ти касационен състав, след съвещание,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.02.2014г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 състав, по НАХД № 17673/2013г.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.